CAPITOLUL 17

Cetatea de Scaune

Aflată chiar în mijlocul pârjolitei Câmpii a Scorpiei, la intersecția celor mai importante drumuri și la o distanță egală de munți și de mare, capitala țării nu era nici cel mai fermecător, dar nici cel urât loc de pe pământ. În mod normal, orașul ar fi avut o climă potrivită, cu arșiță vara și zăpadă iarna, însă cu toamne lungi, însorite și primăveri de-a dreptul încântătoare. Însă de când singurul fenomen meteorologic prezent aici pe tot parcursul anului era ceața, sub diferite forme ale sale – ceața galbenă, fierbinte, din iulie, cu un iz de furnal de fabrică sau ceața cu burniță de la începutul lui noiembrie, ceața ca un abur dens, înghețat, din preajma Crăciunului, sau ceața aproape diafană din aprilie – însuși conceptul de climă devenise inexistent. Orașul în sine ar fi putut să pară chiar frumos, cu bulevardele sale drepte, străjuite de clădiri vechi pline de fast, dar și cu străduțele cu un aer burghez, cu bisericile, teatrele și cafenelele sale, dacă n-ar fi fost cufundat în permanență în toată această supă groasă, cenușie.

Oamenii uitaseră de multă vreme motivul real al ceții și se obișnuiseră cu ea. Așa cum uitaseră și adevăratul Nume al orașului lor. Inițial, capitala se numise Cetatea de Scaune, fiindcă aici își avea reședința conducătorul țării. Însă locuitorii analizaseră mai bine numele orașului și ajunseseră la concluzia că posesia unui

scaun de calitate ar putea să-i acorde oricui prestigiu și importanță. Cu timpul, toți cetățenii care își doreau să devină – sau chiar presupuneau că sunt – niște persoane sus-puse, cu rang și cu funcții înalte, începură să-și cumpere scaune în neștire. Astfel, scaunul deveni un simbol al bunăstării și un blazon al posesorului său. A avea un scaun îmbrăcat în catifea, cu ciucuri auriți, sau un jilț din lemn de abanos, cu incrustații și cu o pernuță, cu înveliș din mătase, sub șezut, echivala cu a fi un om înstărit, cu un trai confortabil.

Nimeni nu impusese o nouă ierarhie, aceasta se formase treptat și de la sine. Scaunele erau diferite, în funcție de personalitatea și de situația financiară ale celor cărora le aparțineau – scaune din plastic, scaune din fier forjat, scaune ergonomice de birou, scaune îmbrăcate în piele, scaune rotunde, pătrate, înalte sau scunde, tabureți și fotolii impozante, scaune pentru bebeluși, scaune moi, tapițate și scaune tari, țepene, din lemn masiv, scaunele dentiștilor, ale funcționarilor publici, ale arbitrilor meciurilor de tenis, ale judecătorilor, scaune electrice, șezlonguri și balansoare. De obicei, oamenii nu-și prea țineau scaunele pe-acasă, unde nu le-ar fi văzut decât familia și prietenii apropiați, așa că le scoteau afară, în stradă, în fața locuințelor și a magazinelor. Din când în când, se mai așezau pe ele ca să-și bea cafeaua și să citească ziarele sau pur și simplu ca să se uite la trecători și să le dea bineațe. Scaunele scumpe erau legate cu lanțuri precum cele ale bicicletelor de stâlpii porților pentru a nu fi furate, iar unele erau prevăzute cu sisteme de alarmă. Mulți dintre pietoni renunțaseră să mai meargă pe jos și se deplasau acum cu ajutorul unor scaune cu rotile. În zilele obișnuite de

lucru, acestea erau atât de multe încât așa-zisul trafic de scaune devenea foarte aglomerat.

Astfel, Capitala a început să se numească Cetatea de Scaune. O mică și inofensivă greșeală pe care Corectorii fuseseră sfătuiți, se pare, să o treacă cu vederea, marcase destinul Orașului, schimbându-i întru totul personalitatea. Însă Călătorul ar fi spus că Orașul era doar un alt loc unde magia numelui acționase din plin.

Pricoliciul se afla doar de câteva zile în Marele Oraș. Începuse să se îndepărteze treptat de casa lui Greuceanu, unde se aciuase în primele nopți. Era o casă rece, ca orice casă neterminată și prea puțin locuită, în plus nu găsise decât niște cartofi mici cât niște nuci, în beci, cu care să-și astâmpere foamea. Noaptea târziu, când câinii din mahala se porneau să latre din te miri ce, parcă auzea și urletul voinicului înjunghiat de Pipăruș-Petru. Și atunci îl apucau părerile de rău, deși știa că nu fusese vina lui. Greuceanu se purtase bine cu el, mai bine decât o făcuse oricine vreodată. Mai mult, îi împărtășise povestea sa. Ar fi vrut să-l poată ajuta, dar nu știa cum.

Atunci când reușea să adoarmă chircit în vreun colț de odaie, visele acelea străine reveneau, mai multe decât oricând. Se continuau dintr-unul într-altul, ca și cum ar fi fost un singur vis care se repeta la nesfârșit. În vis, se făcea că nimerise într-o vale adâncă și neguroasă, apoi că hălăduia pe un țărm întunecat de râu. Pe apă pluteau spirite asemenea unor bărci în derivă, fără vâsle sau pânze, mai negre decât noaptea din jur. Auzea plânsete, suspine și voci disperate de undeva de pe mal. Valea aceea era înecată în durere, iar Umbra înainta cu repeziciune în fața sa, ca un mic vârtej străveziu sau ca o lacrimă imaterială. Uneori lua forma unei siluete – o

fată cu un păr roșu care lumina ca o făclie în noaptea din vale. Umbra răspundea chemării de Dincolo. Pricoliciul era cumva conștient în vis că, dacă va trece de Moara Timpului, o va pierde definitiv și nu se va mai întoarce la el niciodată.

Atunci Pricoliciul se trezea nădușit, holbându-se la pereții goi ai casei și la amprenta uriașă a unei mâini lăsată în stratul de mortar, sub care scria, cu cretă roșie: „Asta-i mâna lui Greuceanu!“ Atunci simțea nevoia să-și ia tălpășița. „Nu-i casa mea. Nu mai e casa nimănui. E timpul de plecare!“

Mai întâi a ajuns până la colțul străzii. Apoi, până la prima intersecție. Aici văzu un maldăr de scaune vechi sau uzate aruncate de cetățeni. Căpcăunii care lucrau la Salubritate erau indiferenți atunci când resturile nu reprezentau ceva de mâncare, așa că le dădeau pur și simplu foc.

Merse mai departe și se pomeni că se strecoară pe străduțe lăturalnice, descoperind că toate drumurile duceau în centru. O vreme hoinări pe acoperișuri, iar atunci când clădirile deveniră prea înalte ca să mai merite osteneala să le escaladeze, se prelinse discret pe asfaltul trotuarelor, astfel încât oamenii obișnuiți văzură în el doar o Umbră. Doar ochii străini ai făpturilor la fel de vechi ca el care se aflau întâmplător aici, cum ar fi vâlvele de pe la casele de amanet sau stafiile care bântuiau decent cimitirele dintre blocuri, zăreau ba un câine mare și negru dând târcoale tomberoanelor de gunoi, ba un pisoi cățărându-se pe garduri, uneori o pasăre de fum planând deasupra intersecțiilor.

O mulțime grăbită de oameni se revărsa pe străzi, înghiontindu-se printre scaunele din trafic pentru a ajunge cât mai repede la serviciu. Pricoliciul observă un om

cu scaun la cap, adică un tânăr cât se poate de serios care mergea pe stradă cu cel mai bun scaun al său sprijinit pe creștetul capului. Într-o stație de autobuz, un altul ținea cu dinții de scaun și ținea morțiș să urce în autobuz cu scaunul în dinți. Tot aici, Pricoliciul auzi pentru prima oară expresia: „Ține-ți scaunul acasă!“ adresată tânărului cu dinții înfipți în scaun de către o bunicuță care aștepta liniștită autobuzul, șezând pe un taburet de bucătărie.

Nedumerit, Pricoliciul își mută atenția spre o tânără care încerca să-și liniștească bebelușul agitat pe care îl ținea în portbebe.

— Are un scaun! îl lămuri pe soțul ei.

Tot în stație mai era un cerșetor care stătea jos, pe trotuar, cu o mână întinsă.

— Bietul de el! E atât de sărac că n-are nici măcar un amărât de scaun! remarcă o doamnă bine îmbrăcată care trecu pe acolo, trăgând după ea un impozant fotoliu pe roți în care se tolănise un motan obez.

De obicei, Pricoliciul întrebuința cuvintele în sensuri foarte stricte, fără să fie conștient de multiplele lor sensuri și de faptul că acestea ar putea avea o înrâurire asupra lucrurilor pe care le denumesc. Așa că nu pricepu mare lucru din povestea cu scaunele, închipuindu-și că era doar o ciudățenie a acelor locuri. Totuși, brusc și fără motiv, se simți întristat și stingher.

Apoi își dădu seama că nu mai știa cum să se întoarcă la casa lui Greuceanu. Avea senzația că Orașul îl înghițise, iar acum se afla captiv în burta plină de praf a unui uriaș aspirator. Și-și aminti, din nou, că îi era foame. De fapt nu mai fusese cu adevărat sătul de când plecase de acasă. Și tocmai atunci simți un miros de carne pârpălită la foc care venea dintr-un gang. Tot de

acolo ieșea un fum gros pe care trecătorii îl ignorau. Putea să fie ușor de confundat cu cel care se ridica în permanență din grămezile de scaune care ardeau.

În stânga gangului, la stradă, era un stabiliment care se numea sângerie. Pricoliciul mai văzuse deja prin Oraș diferite dughene, construcții, spații de la parterul clădirilor care purtau același nume ciudat. Toate aveau vitrine cu rafturi pe care erau expuse eprubete, clondire și alte recipiente pline cu un lichid în diferite nuanțe de roșu, de la un roșu cu tentă rozalie, aproape transparent, la un roșu vâscos, liliachiu. Și toate aceste prăvălii păreau să ducă lipsă de clienți, fiindcă nu le trecea nimeni pragul.

Cu stomacul strâns și scoțând zgomote revoltate de foame, se holba acum la o vitrină unde trona un butoi pe care scria: „Puterea vampirului. Sânge porc 100%“. Alături, într-o carafă din sticlă, băltea un sânge de un roșu cald care încă făcea bășicuțe: „Căprior proaspăt“. Îmbuteliat în peturi era sângele de calitate inferioară: „Oaie de Câmpia Scorpiei. Sânge diluat cu apă carbogazoasă. Ideal pentru vreme caldă“ și „Pasteurizat. Din cap tăiat de balaur. Garantat 2 ani“. Pe raftul cel mai de sus se zărea o butelcuță înnegrită de vreme care purta chiar și un sigiliu: „Sânge de voinic. Povești de mijloc. Din bătălie – zgaiba de la gât“. Alături, într-o sticluță delicată de 330 de mililitri, aproape că plutea un sânge trandafiriu, diafan: „Pasăre măiastră. Înnobilat cu inimă de căpcăun“. (Fie vorba între noi, căpcăunii s-ar fi enervat foarte tare dacă fi văzut așa ceva, însă poziția sticluței pe raft era destul de discretă.) Și, în sfârșit, în dreptul unui recipient din cristal cât o alună care nu conținea mai mult de 20 de mililitri, scria așa: „Bebeluș.

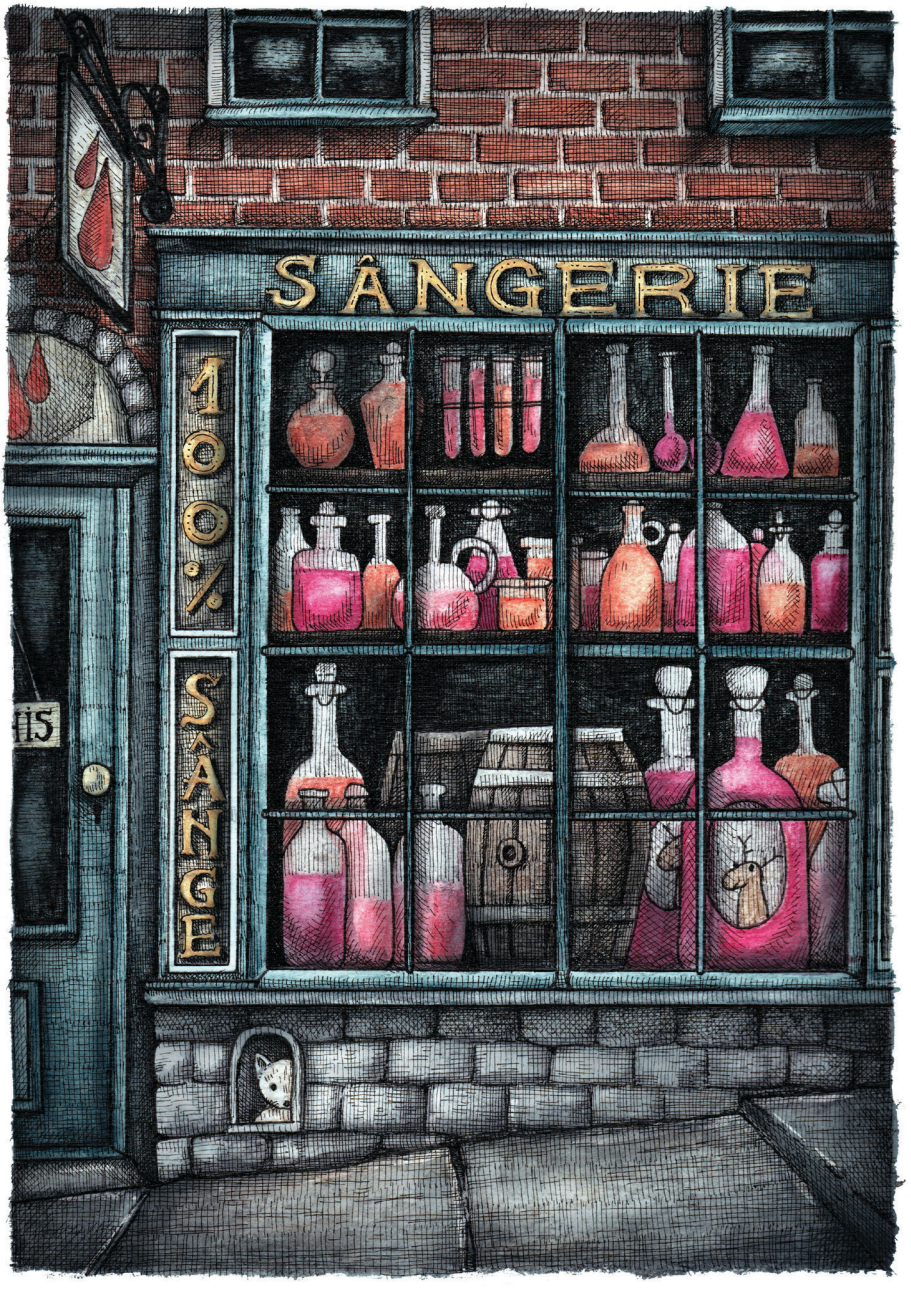
SÅNGERIE
100%
SÅNGE
15

Grupa: 0 pozitiv. Recoltat conform legii. Se recomandă doar ca întăritor în condiții deosebite de stres".

Însă Pricoliciul știa că, cel puțin în cazul lui, sângele, indiferent de proveniență, nu ține de foame. Ceea ce-l ademenea era mirosul de carne friptă care venea din gang. Așa că se strecură în spațiul strâmt și întunecos, îl străbătu din câțiva pași și se trezi într-o curte interioară cu un aer boem, năpădită de viță-de-vie ai cărei struguri tocmai se copseseră, deși nu era decât începutul lui iunie.

Aici mai mulți oameni tocmai tranșau o oaie. Unul dintre ei recoltase sângele într-un bidon din plastic și scria cu grijă pe o etichetă, cu o cariocă: „Sânge de Oaie Năzdrăvană. Dezleagă limbile garantat! Proveniență: sat Streașina Uriașilor". Alți doi întețeau jarul unui foc, al treilea arunca pe grătar bucăți de pastramă, al patrulea – un bărbat înalt, spătos, îmbrăcat într-un hanorac și cu gluga pe cap – râdea ca un nebun și împărțea vin la toată lumea. Mai era acolo și un cioban care stătea deoparte și lua la rost o altă oaie, încă vie, care aștepta aparent docilă lângă el, ca un câine:

— Vezi ce pățești dacă nu ești cuminte și nu-ți tace fleanca? Puteai să fii tu în locul celei oi, așa-i?

Oaia se uita pleoștită la blana însângerată a suratei defuncte care atârna pe gard și aproape că lăcrima.

— Doar noi nu tăiem oi năzdrăvane, bre! spuse bărbatul cu glugă, râzând. Chiar așa de rău n-am ajuns… Asta-i o oaie normală de Gura Râului.

Ciobanul se uită urât, fiindcă îi stricase șantajul, iar oaia, la fel de placidă, își înghiți totuși nodul din gât.

Pricoliciul se gândi că grădina aceea ascunsă ar fi fost încântătoare, dacă ar fi existat un pic de soare, iar frunza de viță ar fi fost verde, strugurii ar fi avut licărul

cald al mierii, iar sângele oii sacrificate ar fi fost de un roșu-aprins. Dacă lumina s-ar fi jucat cu umbra, dând naștere unor contraste. Abia atunci își dădu seama cât de lipsit de culoare era Orașul. Fuioarele de ceață se strecurau și aici, topind orice nuanță, înstrăinându-i pe oameni unii de alții.

— Ce facem? Îl mai așteptăm pe Doctorul Haralambie? întrebă unul dintre cei responsabili cu grătarul.

— Păi, ar trebui să pice chiar acum! Cred că tocmai a ieșit din gardă, spuse bărbatul cu glugă.

Avea un chip interesant, colțuros și asimetric. Partea dreaptă a feței nu semăna mai deloc cu cea stângă: o sprânceană era un pic șuie, nasul coroiat și strâmb, un ochi mai mare, de-un verde spălăcit, altul albăstrui, întredeschis, acoperit de-o pleoapă roșie. Totuși, fața îi era luminoasă, o lumină ce parcă îi izvora din creștet și îi cuprindea treptat maxilarele, închizându-se sub bărbie ca un nod.

— Nea Trifoane… ce sfat mi-oi da? îndrăzni ciobanul. Că io de asta am venit.

Bărbatul îl privi lung. Cu ochiul cel mic îl fixa întrebător, pe când celălalt ochi părea că se uită distrat în altă parte.

— Bace, zi-mi mai bine ce ai tu de gând să faci! Și eu îți zic dacă e bine ori ba.

Ciobanul își mută încurcat clopul dintr-o mână într-alta.

— Păi, stână nu mai am. Iar zmeul ăla o zis că Sfântul Așteaptă îi departe… poate tu să știi mai bine! Oi n-oi mai ave, că mi le-au luat zmeoaicele. Apăi eu m-aș cam duce la stăpânire, să-mi fac singur dreptate!

Trifon tăcu un moment, la fel și ceilalți bărbați care se aflau sub autoritatea lui.

— Și ce o să le ceri? Dacă ajungi la Președinte, să zicem… ce îi ceri? vorbi el într-un târziu.

— I-oi cere… nu prea știu… să fie timpurile ce-au fost. Adicătelea stâna să fie stână, precum cea moștenită de la tătâne-miu… oile să fie oi. Vremea să fie vreme, nu ca acilea la capitală, numa' și numa' ceață. Apele să fie limpezi, nu doar rele la băut, de ne mor cele oi.

Oaia, care era încă vie, se simți datoare să intervină aici, cu o voce blândă:

— Drăguțule bace, îmi cer scuze că te întrerup, dar eu ți-am spus cum să cauți apele cele bune…

— Tu să taci!

Se făcu din nou liniște, doar sărmana oaie de Gura Râului încă mai sfârâia pe grătar, ca și cum ar fi avut ceva de zis din viața de apoi a oilor. Apoi Trifon vorbi și avea o asemenea forță în voce și așa o intensitate în privire încât o pală de vânt se stârni din senin, înfiorând bolta de viță ce părea să pălească dintr-odată, ofilindu-se.

— Ciobane, tu știi prea bine că omul este cel care sfințește locul și povestea din care face parte… Ai făcut ceva să schimbi lucrurile astea de nu-ți plac? Ai mai citit Semnele pe care le știai din străbuni? Măcar ca să-ți dai seama când vin Ploile și când se schimbă Vremea… Ai încercat să nu mai tulburi Apele? Ai ascultat pădurea? Ai ghicit pasul Ciutei care se strecoară prin frunziș, ai înfruntat Mesagerii Urmei? Da, ai simțit Sfârșitul… dar n-ai făcut nimic ca să-l întorci. Nici măcar nu ți-ai ascultat oaia năzdrăvană care de atâta timp vorbește degeaba, pentru urechile altora!

Pricoliciul, care asista la întreaga scenă, tresări. Se simțea oarecum vinovat. Nici el nu făcuse nimic ca să-și întoarcă Sfârșitul. Doar tot încercase să și-l amâne.

Ciobanul se înroși la față. Se umplea treptat de furie.

— Apăi, m-oi fi săturat să tot ascult de-o oaie. Din toate vremile, de când eram mic, mi s-o tot spus: „Ascultă oaia, că știe ce zice!“

— Drăguțule bace, dar eu n-am vorbit neîntrebată decât atunci când…

— TACI! urlă ciobanul, căci nu mai putea să-și țină firea, mai ales că nu primise răspunsul pe care îl aștepta. Mergem la stăpânire și dup-aia jur că te tai!

Ciobanul plecă mânios, cu oaia urmându-l oarecum senină. Trecu prin gang și se intersectă cu Doctorul Haralambie, care tocmai sosea. Aproape că se ciocni de el, însă nici măcar nu catadicsi să-l salute. În schimb, Doctorul, care purta o desagă mare în spinare și avea o bonetă albă pe cap, salută plin de curtoazie pe toată lumea. În ciuda chipului său aparent hidos, mâncat de lepră, gălbejit de ciumă și supt de holeră, era un ins fermecător.

— Să trăiești, bace! Sărut mâna, oaie, ziua bună prea cinstită adunare!

Apoi vorbi peste umăr, ca și cum ar fi avut ochi la spate și ar fi simțit că acolo era cineva care pândea:

— Bine ai venit, Pricoliciule!

CAPITOLUL 21

Vampirii Anonimi

În momentul în care băiatul se porni din nou să hohotească de parcă venise sfârșitul lumii, ușa prăvăliei se dădu de perete. Nu era doar un alt vampir, erau trei, cărându-l pe al patrulea pe un soi de targă improvizată. Iar cel rănit era, după toate aparențele, într-o stare gravă. Părul lung, inelat și negru contrasta cu tenul palid, iar în lunatica sa privire se citea o spaimă de nedescris. Din piept îi ieșea capătul unei săgeți ce părea împlântată adânc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Doctorul Haralambie, evaluând rapid situația.

— Împăratul Roșu, îi lămuri un vampir masiv, bărbos, cu hainele pătate de sânge, de parcă n-ar fi folosit niciodată șervețele în timpul mesei. A pornit din nou la vânătoare prin Codrul Roșului Apus și de data asta a ajuns foarte aproape de cuiburi. Și are un arc fermecat. A nimerit șapte dintre noi cu o singură săgeată. Însă doar Sânge-Albastru e grav, ceilalți au scăpat cu răni ușoare.

— Nemernicul ăsta roșcovan o să ne facă la toți de petrecanie într-o bună zi! mormăi ca pentru sine un alt vampir sfrijit și cu un nas lung și ascuțit ca trompa unui tânțar.

În mod normal, Doctorul ar fi făcut cam ce se face când se acordă un prim ajutor – adică ar fi luat pulsul, ar fi

măsurat tensiunea arterială și ar fi oprit sângerarea. Însă vampirii n-au puls, n-au tensiune, nu sângerează decât superficial, chiar dacă sunt hăcuiți cu topoare. Totuși, spre deosebire de alte făpturi fantastice, ei chiar mor de moarte bună atunci când li se împlântă ceva ascuțit în inimă. Asta le e soarta pe care le-au hărăzit-o legendele, dar și legile actuale ale Conglomeratului. „Metode recomandate pentru uciderea vampirilor: să-i străpungi inima cu o țepușă, să îi tai capul sau să îi arzi trupul. Unii spun că este nevoie de toate trei, alții sunt de părere că una singură e suficientă“, scria în nomenclatorul pe care Domnul Ar îl avea pe birou. Călătorul știa că, cel puțin în cazul acesta, legile erau doar de formă, pentru că nicio persoană civilizată n-ar fi atentat la viața vreunui vampir, mai ales acum, când erau atât de la modă.

Însă vampirul rănit căruia i se zicea Sânge-Albastru nu era departe de un tragic final – respira anevoie și trupul său delicat îi era scuturat de frisoane.

— Repede! Trebuie să-i scoatem țeapa! Pe urmă om vedea și cât de tare i-a fost afectată inima. Trif, ai niște sânge puternic alcoolizat, 40 de grade să zicem?

Trif scotoci printre sticlele și clondirele lui și scoase la iveală un flacon plin cu un sânge de culoarea vișinelor. Pe eticheta lui scria: „Sângerată. Băutură distilată pe bază de sânge și alcool“.

— N-are chiar 40, dar merge!

Doctorul luă repede flaconul și turnă peste rană pe post de anestezic. Apoi pasă sticla vampirului bărbos, iar acesta nu se putu abține să nu tragă o dușcă, după așa o sperietură, apoi o dădu mai departe sfrijitului. Al treilea vampir din grup părea mai în vârstă și mai reținut, așa că refuză cu demnitate sticla.

Chipul lui Sânge-Albastru se schimonosi de durere în momentul în care Doctorul apucă săgeata cea groasă cu ambele mâini și începu să tragă. Scoase un geamăt prelung când aceasta îi ieși din piept.

— A naibii țeapă, Mânjitule! îi zise vampirul cel sfrijit bărbosului. Uită-te și tu ce vârf are!

Însă Mânjitul se întorsese cu spatele, fiindu-i greu să asiste la o asemenea oroare. Dincolo de starea critică a lui Sânge-Albastru, față de care cei trei se purtau cu respect ca și cum ar fi fost conducătorul lor, toată întâmplarea era o cruntă jignire adusă neamului vampiresc.

— Așa… acum să vedem cum arată inima, spuse Doctorul. Dați-mi un cuțit!

Trif se repezi în curte și aduse cuțitul mare, de bucătărie cu care tranșase oaia de mai devreme.

— Hm… cei mai sensibili, vă rog, închideți ochii!

Nimeni nu-i urmă sfatul. Vampirii voiau să vadă ce făcea Doctorul. Țeapa îi îngrețoșase, însă ceea ce urma nu însemna mare scofală, fiindcă o inimă care nu era vie nu reprezenta pentru ei nimic.

Doctorul luă cuțitul și îi despică pieptul vampirului cu precizie, dintr-o singură mișcare, ca să nu-l supună la chinuri și mai mari. Sânge-Albastru scoase un singur strigăt, neomenesc, apoi leșină. Haralambie își introduse mâna prin deschizătură și după câteva clipe de ezitare în care scotoci în interiorul trupului, trase inima afară din piept. O ținea în palmă ca pe un fruct exotic sau ca pe o ofrandă.

— Trifule, vino și tu cu nimbul tău mai aproape, ca să vedem mai bine!

Trif se apropie mai mult de targă – nimbul său roșiatic lumina mai intens decât cel alb, ca un neon,

al lui Haralambie. Vampirii, mai puțin Sânge-Rece care continua să suspine într-un colț, se strânseră și ei curioși în jurul inimii lui Sânge-Albastru.

Doctorul și Trif cercetară inima de vampir, întorcând-o pe toate fețele. Era lucioasă, de culoarea antracitului și, desigur, nu pulsa, căci încetase să bată în urmă cu mai bine de o mie de ani. Și arăta ca o bucată de șvaițer: era plină de ciupituri și de cicatrici, o dovadă că cei care îi doriseră sfârșitul lui Sânge-Albastru și împlântaseră în el țepe nu fuseseră deloc puțini.

— Ăsta cred că e țărușul lui Păcală, zise vampirul slăbănog arătând cu degetul spre o adâncitură ceva mai mare.

— Taci că habar n-ai, Setos-de-Sânge! făcu Mânjitul. Pe vremea Basmului Nou, în Cimitirul Vesel, nimeni n-a organizat vreo vânătoare de vampiri. Uite, Venă Sfârtecată știe mai bine!

Vampirul în vârstă, care până atunci nu scosese niciun cuvânt, clătină din capul său pleșuv, acoperit doar de câteva șuvițe rare și lungi de păr, de o culoare alb-verzuie.

— Sânge-Albastru e mai bătrân decât mine, deși pare mai tânăr. Asta doar pentru că a murit mai tânăr și eu am murit bătrân. Gaura de care zici ar putea să fie de prin războaiele Poveștilor de Mijloc, căci multe s-au întâmplat atunci. Cum la fel de bine ar putea să fie opera vreunui Călător. Însă da, se poate să fie și vreo faptă mârșavă de-a lui Păcală, fiindcă nu era altceva decât un cremenal. Nu zic nu!

Și se întunecă la față. Haralambie nu-i asculta pe vampiri. Studia atent caverna pe care o lăsase în inimă săgeata Împăratului Roșu și-și țuguie buzele nemulțumit.

— Crezi că se închide, doctore? întrebă îngrijorat Mânjitul.

— Nu pot să spun acum. Are nevoie de sânge proaspăt. Și nu orice fel de sânge!

Toți cei trei vampiri se uitară la doctor cu o scârbă profundă, iar dintr-un colț al prăvăliei se auziră icnetele lui Sânge-Rece, care vomita.

— Dar Sânge-Albastru n-a mai mușcat un om de șapte sute douăzeci și patru de ani! Așa spune de fiecare dată la întrunire, zise Setos-de-Sânge plin de invidie.

Doctorul mai studie o dată inima neagră și moartă, la lumina nimbului său, ca la o lampă puternică dintr-o sală de operație. O pipăi din nou, atingându-i cu finețe scobiturile și spărturile, ca și cum ar fi avut de-a face cu un obiect fragil, de mare preț. Apoi spuse ceva neașteptat pentru toți cei din jur:

— Pricoliciule, poți să-mi dai o mână de ajutor?

Pricoliciul, care până atunci nu făcuse altceva decât să stea și să aștepte, dorindu-și să plece cât mai repede de acolo, fiindcă își potolise foamea și altceva nu mai avea de făcut, veni totuși lângă Doctor, fără să înțeleagă ce i se cere.

Între Haralambie și Trif avu loc un scurt schimb de priviri. Trif Nebunul încuviință printr-o mișcare ușoară a capului. Era timpul să-l pună pe Pricolici la încercare.

— Cum ți se pare inima asta? îl întrebă Doctorul.

— Nu e bună de mâncat, spuse repede Pricoliciul, amintindu-și de inimile ce palpitau de viață ale iepurilor pe care îi ucisese în pădure, iar mai apoi îi fripsese la foc.

Când observă că vampirii se uitau urât la el, tăcu intimidat.

Însă Doctorul izbucni într-un râs chinuit, de fapt mai mult o grimasă suferindă, pe chipul lui devastat de urmele mai vechi ale bolilor.

— Nu ți-o dau ca s-o mănânci, doar te rog să sufli asupra ei.

Pricoliciul se uită la Doctor – în ochii lui ca pictați pe un zid de biserică și luminați de credința ce venea din interior. Era ceva acolo căruia nu i se putea opune. Așa că nu-l întrebă nimic și suflă.

Din gură îi ieși mai întâi un nor de musculițe și o duhoare precum cea a smârcurilor lui Cel-din-Baltă. Abia apoi respirația sa descătușă întunericul. Îl scuipă din adâncul plămânilor fără să știe de existența lui acolo. Ca o scursură a timpurilor în care soarele nu răsărise încă, iar el hălăduia pe căi neumblate, tot mai jos, tot mai aproape de Sorbul Pământului. Iar Umbra aceea dintr-un trecut îndepărtat al Basmului învălui inima lui Sânge-Albastru. Umplu treptat toate găurile făcute de țepe de-a lungul vremii, ca și cum inima ar fi primit un transplant de țesut. O carne întunecată creștea întruna, acoperind cicatricile. Pricoliciul dădea afară o parte din Lucrul Rău fără să știe, iar cei doi sfinți schimbară din nou priviri misterioase, în timp ce inima neagră se reconstruia redevenind sănătoasă, funcțională, aproape vie.

— E chiar acel pricolici, șopti Trif Nebunul, îngândurat, ca pentru sine. Acum lucrurile o să se complice și mai tare…

Vampirii priveau uluiți inima care se refăcea cu repeziciune, apoi se uitară la Pricolici cu un soi de respect.

— Sufletul nu-i decât un abur închis într-o lacriță din inimă, zise Sfântul Haralambie, îndreptându-și spatele ca să capete și mai multă autoritate, iar nimbul său lăptos fu străbătut de un fulger de lumină. Însă sufletele voastre, ale vampirilor, sunt niște rămășițe de spirite, pierdute în bezna lumii. O făptură mai

veche decât voi, cum e Pricoliciul, poate să întărească întunericul doar pentru o scurtă perioadă de timp. Ceea ce ați văzut nu e o vindecare, este o amânare a sfârșitului pentru Sânge-Albastru. Întunericul care i-a cuprins acum inima se va destrăma din nou în curând…

— Și atunci ce e de făcut? întrebă aproape în șoaptă Setos-de-Sânge.

— Știți prea bine ce e de făcut, interveni Trif în discuție. Vampirul trebuie să se hrănească. Sângele unui copil ar fi cel mai potrivit, însă eu nu sunt în măsură să vă dau vouă sfaturi.

Vampirii se cutremurară, cuprinși din nou de scârbă și de groază, iar dinspre Sânge-Rece se auziră acum icnete violente.

— Blestemata aia de profeție! mormăi Mânjitul. Dar unde să găsim un copil care de bunăvoie să…

Nu-și duse vorbele până la capăt. Îl urmări pe Doctor care așeza cu grijă inima cea neagră și încremenită în trupul lui Sânge-Albastru. Rana se închise de la sine în doar câteva clipe, cu niște cusături invizibile. Nici măcar urma săgeții nu se mai vedea pe pieptul alb al vampirului.

— Nu vă grăbiți! Mai întâi să așteptăm să-și revină, mai spuse Haralambie.

Trif Nebunul își aminti brusc că era gazdă, dar și că vampirii nu se simțeau deloc în largul lor. Așa că dispăru în depozit și aduse niște sticle cu sânge din cap tăiat de balaur.

— Din câte știu eu, ăsta se bea la temperatura camerei, zise el, împărțind sticlele vampirilor.

— N-ar fi fost mai bun un sânge de voinic? forță un pic Mânjitul amabilitatea Sfântului.

— Poșirca aia? se strâmbă Setos-de-Sânge. Măcar capul de balaur e autentic…

Când toți vampirii, mai puțin Sânge-Rece, care refuzase tratația, aveau câte o sticlă desfăcută în mână, Venă Sfârtecată luă ceremonios cuvântul:

— Dragă nea Trifoane, ne cerem scuze că am dat buzna așa, dar nu știam cum să procedăm. Tu, Doctorul și alți câțiva sfinți, precum și Ana Bugiana, sunteți printre puținii noștri prieteni din afara neamului vampiresc. Știm că ne putem bizui pe voi oricând. Iar pe tine, Trif, te apreciem în mod deosebit pentru efortul de a deschide acest frumos stabiliment și de a ne asigura transportul lunar de sânge în Codrul Roșului Apus unde, precum bine știi, trăim exilați și cam suferim cu toții de foame… Dacă n-ar fi sângele de la tine, am fi forțați să apelăm la știi tu ce… și nici prin cap nu ne trece să ne mai înjosim în acest mod!

Venă Sfârtecată nu era un bun vorbitor și devenea chiar comic atunci când folosea cuvinte solemne, însă Mânjitul și Setos-de-Sânge îl aplaudară.

— Celălalt Tărâm nu mai e deloc sigur, vorbi și Mânjitul, cu amărăciune. Împăratul Roșu ne vânează ca pe iepuri, Corectorii ne caută peste tot. Vai de neamul nostru!

— Dar ce putem face? interveni și Setos-de-Sânge. Nu avem putere, suntem scoși în afara legii. Și mai e și starea asta de tristețe și de neputință care ne-a cuprins pe toți de atâta amar de vreme. Eu unul recunosc că uneori, și am zis asta și la întruniri, cam o dată la zece ani, mă mai încumet să mușc vreun tâlhar la drumul mare sau alți oameni de nimic care fac umbră pământului degeaba. Însă dup-aia am remușcări cumplite, de nu pot dormi până la doișpe ziua!

— Eu n-am mai pus în gură sânge de om de două sute șaizeci și patru de ani! declară Mânjitul. Doar porc, oaie și capră.

Vampirii aplaudară din nou, iar de data asta și Sânge-Rece își lovi palmele cu timiditate. Însă Mânjitul își coborî privirile rușinat.

— Dar dacă degust întâmplător sânge de copil – că, de, copilul nu e om și mi-e și mie poftă – vomit întruna și mi-e rău preț de-o săptămână!

Confrații săi îl priviră cu milă și cu înțelegere. Însă cel mai important era să-și recunoască unii față de alții greșelile cu sinceritate.

— Odată m-am nimerit într-o maternitate și m-am lăcomit la vreo zece sugari, povesti și Venă Sfârtecată. Eram într-o vacanță pe plaiurile natale, la Sângeorz- Băi. Dup-aia am avut mustrări de conștiință atât de mari încât am vrut să mă sinucid. Am încercat să-mi tai venele... nu vă mint! mai zise arătându-și încheieturile mâinilor unde însă nu se vedea nicio zgârietură, fiindcă vampirilor orice rană li se închide rapid.

— Mie noaptea mi-e frică până și de umbra mea! scânci Sânge-Rece, din colțul său.

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea și toate privirile se întoarseră spre el. Nu mai plângea, însă avea o față care exprima o tristețe profundă.

— Uitați-vă la ăsta micu' în ce hal e! Iar întâmplarea cu Sânge-Albastru l-a zguduit și mai tare… Ne e teamă că o s-o ia razna cu totul.

Ca și cum și-ar fi auzit numele, Sânge-Albastru, care zăcea fără cunoștință pe targă, deschise ochii.

— Mi-e sete! murmură el.

Vampirii se repeziră care mai de care să-i dea să bea din sticlele lor. Sânge-Albastru înghiți cu greu câteva guri. Brusc, păru mai întremat și se ridică în capul oaselor, chiar schiță un zâmbet. Însă aproape imediat căzu la loc pe targă, cu trupul cuprins din nou de frisoane.